

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 574/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť B. A., R., zastúpenej advokátom JUDr. S. D., K., vo veci namietaného porušenia čl. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva podľa čl. 1 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolání) a práva podľa čl. 6 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 25/2007 a jeho rozsudkom z 12. januára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 13/2012 a jeho rozsudkom z 24. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. A. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2012 doručená sťažnosť B. A. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 1 a čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd [(ďalej len „listina“), sťažovateľka zrejme nesprávne uviedla v petite sťažnosti čl. 37 ods. 4 listiny, pozn.], práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), práva podľa čl. 1 Dohovoru o diskriminácii a práva podľa čl. 6 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „pakt o hospodárskych právach“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 25/2007 a jeho rozsudkom z 12. januára 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 13/2012 a jeho rozsudkom z 24. mája 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v R. (ďalej len „úrad práce“) č. AA/2006/040883-OSÚ z 1. júna 2006 bol so sťažovateľkou ukončený štátnozamestnanecký pomer „... podľa ust. § 39 ods. 1 písm. a/, § 40 ods. 2 písm. a/ a § 126 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení platnom a účinnom v čase vydanie rozhodnutia, a to z dôvodu, že jej štátnozamestnanecké miesto malo byť zrušené“.

Proti uvedenému rozhodnutiu úradu práce podala sťažovateľka 16. júna 2006 odvolanie, o ktorom odvolací orgán (vedúca úradu práce) rozhodnutím č. AA/2006/085853 zo 16. októbra 2006 na základe stanoviska poradnej komisie rozhodol tak, že odvolanie sťažovateľky zamietol a rozhodnutie č. AA/2006/040883-OSÚ z 1. júna 2006 potvrdil.

Sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Rožňava (ďalej len „okresný súd“) 28. decembra 2006 domáhala preskúmania uvedených rozhodnutí žalovaného (úradu práce, pozn.), t. j. rozhodnutia z 1. júna 2006, ako aj rozhodnutia odvolacieho orgánu, vedúcej úradu práce č. AA/2006/085853 zo 16. októbra 2006 „... podľa 2. hlavy 5. časti OSP...“.

Okresný súd postúpil uznesením zo 4. januára 2007 vec sťažovateľky vecne a miestne príslušnému krajskému súdu. Krajský súd vyzval uznesením sp. zn. 6 S 25/2007 z 13. marca 2007 sťažovateľku na doplnenie návrhu a tiež, aby si v súlade s § 250a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zvolila advokáta na zastupovanie, pretože v uvedenom konaní sa vyžaduje povinné právne zastúpenie. Na jej žiadosť jej krajský súd 16. mája 2007 ustanovil v konaní v jej právnej veci právnu zástupkyňu (advokátku). Ustanovená právna zástupkyňa písomným podaním doručeným súdu 12. júla 2007 doplnila žalobu sťažovateľky.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 S 25/2007 z 26. júna 2008 žalobu sťažovateľky zamietol, pričom sa „... pri rozhodovaní o veci zaoberal iba skutočnosťami, ktoré sťažovateľka výslovne uviedla v Návrhu na začatie konania zo dňa 21.12.2006“. Krajský súd sa nezaoberal skutočnosťami, ktoré boli uvedené v administratívnom spise žalovaného, zároveň sa však nezaoberal ani argumentáciou vyjadrenou v doplnení žaloby, ktorú podala sťažovateľka, zastúpená právnu zástupkyňou, na krajskom súde 12. júla 2007. Krajský súd tento postup odôvodnil tým, že tieto ďalšie dôvody vyjadrené v doplnení žaloby z 12. júla 2007 boli uplatnené až po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby podľa § 250b OSP. Krajský súd dospel k uvedenému záveru aj napriek tomu, že sťažovateľke ustanovil právnu zástupkyňu na zastupovanie až po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby. Proti rozsudku krajského súdu 26. júna 2008 podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že sa súd pri rozhodovaní o jej žalobe nezaoberal všetkými uplatnenými argumentmi, ale iba tými, ktoré boli výslovne uvedené v jej žalobe z 21. decembra 2006. Zároveň sťažovateľka poukázala na to, že ustanovenia § 126, § 138 a § 139 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“), na základe ktorých bolo

rozhodované o skončení štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľky, sú „... v príkrom rozpore s ust. čl. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 36 písm. b/ Ústavy SR...“, pretože o odvolaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru rozhodovala vedúca úradu, teda osoba, ktorá bola v zmysle § 126 zákona č. 312/2001 Z. z. zároveň orgánom príslušným na rozhodovanie v prvom stupni. O odvolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009 tak, že potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľka podala proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009 dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 131/2009 z 23. septembra 2009 tak, že konanie bolo zastavené.

3. Sťažovateľka napadla rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 203/2008 z 2. apríla 2009, ako aj rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 S 25/2007 z 26. júna 2008 sťažnosťou na ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľky nálezom sp. zn. IV. ÚS 187/2011 z 28. júla 2011, ktorým vyslovil, že postupom najvyššieho súdu vo veci sťažovateľky vedenej pod sp. zn. 8 Sžo 203/2008 a jeho rozsudkom z 2. apríla 2009 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a základné právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 37 ods. 2 listiny v spojení so základným právom na rovnosť v konaní podľa čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň zrušil rozsudok najvyššieho súdu z 2. apríla 2009 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd tak opätovne preskúmal rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 S 25/2007 z 26. júna 2008. Vzhľadom na odôvodnenie nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 187/2011 z 28. júla 2011 najvyšší súd zrušil z dôvodu podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP rozsudok krajského súdu z 26. júna 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd viazaný závermi v uvedenom náleze ústavného súdu dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd vo veci sťažovateľky nepreskúmal komplexne aj jej námietky uvedené v odvolaní zo 16. júna 2006 proti rozhodnutiu žalovaného o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru a v doplnení žaloby podanej na krajskom súde 12. júla 2007, porušil základné právo sťažovateľky

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Krajskému súdu preto uložil v medziach žaloby dôsledne vysporiadať sa aj s týmito námietkami sťažovateľky.

4. Krajský súd preto opätovne preskúmal napadnuté rozhodnutia žalovaného v rozsahu a dôvodoch uvedených v žalobe vrátane dôvodov uvedených v odvolaní sťažovateľky zo 16. júna 2006 proti rozhodnutiu žalovaného o ukončení štátnozamestnaneckého pomeru a v doplnení žaloby podanej na krajskom súde 12. júla 2007. Krajský súd sa zároveň tiež oboznámil s administratívnym spisom odporcu a dospel znovu k záveru, že žaloba sťažovateľky nie je dôvodná. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 6 S 25/2007 z 12. januára 2012 tak, že žalobu zamietol a nepriznal sťažovateľke náhradu trov konania.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 13/2012 z 24. mája 2012, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu z 12. januára 2012.

5. Sťažovateľka v sťažnosti namieta v zásade dva okruhy nedostatkov, ktoré majú mať za následok porušenie jej označených práv:

a) k porušeniu práv sťažovateľky malo dôjsť jednak v postupe žalovaného – úradu práce, a následne aj konajúcich súdov, pretože tá istá osoba (vedúca úradu) bola oprávnená rozhodovať v správnom konaní ako prvostupňový orgán a na základe stanoviska odvolacej komisie, ktorú táto osoba sama kreuje, aj ako odvolací orgán. Sťažovateľka namieta nesúlad § 126, § 138 a § 139 zákona č. 312/2001 Z. z. s čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a 3 a čl. 36 ústavy a v sťažnosti uvedenými ustanoveniami medzinárodných dohovorov,

b) zároveň mali byť porušené práva sťažovateľky v konaní pred súdmi (krajským súdom a najvyšším súdom), pretože jej nezabezpečili plnú ochranu jej práv, ktoré mali byť porušené v konaní pred správnymi orgánmi. V tejto súvislosti poukázala sťažovateľka opakovane na „... *absenciu nestrannosti orgánu, ktorý rozhodol o jej odvolaní voči rozhodnutiu o skončení štátno-zamestnaneckého pomeru*“. Podľa sťažovateľky je totiž právomoc súdov v správnom súdnictve obmedzená iba na preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov. Preto v prípade, ak boli splnené všetky

zákonom ustanovené náležitosti pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu, súd nedisponuje právomocou takéto rozhodnutie zrušiť, čo „... evokuje formalizmus ochrany práv sťažovateľky a jej právo na nezáužitý a nestranný orgán, ktorý by rozhodol o jej základných právach“. Tým bolo podľa sťažovateľky porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom podľa čl. 13 dohovoru. Zároveň sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 37 ods. 3 listiny a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 35 ods. 1 a 3, čl. 36 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 3 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 26 paktu, práva podľa čl. 1 Dohovoru o diskriminácii (zamestnaní a povolání) a práva podľa čl. 6 paktu o hospodárskych právach postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 25/2007 a jeho rozsudkom z 12. januára 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 13/2012 a jeho rozsudkom z 24. mája 2012. Zároveň požaduje zrušiť rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 13/2012 z 24. mája 2012 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Napokon žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie „vo výške 10.000,- €“ a úhrada trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd v súlade s ustanovením § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí. Z obsahu sťažnosti zistil, že podstatná časť argumentácie sťažovateľky sa sústredila na vyjadrenie nesúhlasu s tým, že okolnosti skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru boli žalovaným – úradom práce a následne aj konajúcimi súdmi posudzované podľa § 126, § 138 a § 139 zákona č. 312/2001 Z. z. Tieto ustanovenia sú podľa sťažovateľky v rozpore s čl. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a 3 a čl. 36 ústavy, ako aj v sťažnosti uvedenými ustanoveniami medzinárodných dohôrov. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je oprávnený rozhodnúť (v prípade, že sťažnosť spĺňa všetky zákonom ustanovené náležitosti), či konaním, opomenutím alebo iným aktom označeného orgánu verejnej moci došlo k porušeniu jej základného práva alebo slobody, nie je však v jeho rámci súčasne oprávnený posudzovať súlad právneho predpisu s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou a v závislosti od výsledku takéhoto posúdenia následne rozhodnúť o porušení základného práva alebo slobody sťažovateľa (I. ÚS 414/2010, PL. ÚS 34/07). Sťažovateľka ako fyzická osoba totiž nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť je v tejto časti podaná niekým, kto nie je oprávnený podať takýto návrh, bolo potrebné ju v tejto časti odmietnuť pri jej predbežnom prerokovaní ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Vzhľadom na uvedené ostalo úlohou ústavného súdu posúdiť namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 3 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 25/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 12. januára 2012 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 13/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 24. mája 2012.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudkom z 12. januára 2012

11. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (*mutatis mutandis* I. ÚS 78/99).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je v daných okolnostiach vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní

a jeho rozsudkom z 12. januára 2012. Sťažovateľka sa mohla domáhať ochrany svojich práv v súvislosti s postupom krajského súdu ako súdu prvého stupňa v napadnutom konaní a jeho napadnutým rozsudkom podaním odvolania proti nemu. Túto možno aj sťažovateľka reálne využila a napadnutý rozsudok krajského súdu z 12. januára 2012 už bol predmetom posúdenia najvyšším súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľkou. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, ktorá smerovala proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní a jeho rozsudku z 12. januára 2012, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

**K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom najvyššieho súdu
v napadnutom konaní a jeho rozsudkom z 24. mája 2012**

12. Sťažovateľka v tejto časti sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s rozsahom právomoci súdov v správnom súdnictve. Vo veci sťažovateľky išlo o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. o rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov ako súčasť správneho súdnictva. Súdy preskúmavali zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného (úradu práce), no nedisponovali právomocou odstrániť sťažovateľkou tvrdenú zaujatosť správneho orgánu, ktorá mala spočívať v tom, že tá istá osoba (vedúca úradu) rozhodovala vo veci sťažovateľky ako prvostupňový orgán a na základe stanoviska odvolacej komisie, ktorú táto osoba sama kreuje, aj ako odvolací orgán.

Ústavný súd v prvom rade uvádza, že podstatou správneho súdnictva je ochrana práv fyzických a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Preto každá osoba, ktorá sa cíti poškodená takýmto rozhodnutím, má právo dovolať sa súdu ako nezávislého orgánu, a vyvolať tak konanie, v ktorom už správny orgán nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide. Súdy zrušia napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, a prípadne aj správneho orgánu prvého stupňa, keď v napadnutom rozhodnutí, prípadne predchádzajúcom postupe správneho orgánu zistia niektorú z vád uvedenú v § 250j ods. 2 písm. a) až e) OSP. Ide o široký rozsah nedostatkov a pochybení týkajúcich sa zisťovania skutkového stavu,

právneho posúdenia veci, úplnosti spisového materiálu, ako aj procesných pochybení správneho orgánu. Preto nemožno súhlasiť s názorom sťažovateľky o nedostatočnej právomoci súdov pri preskúmvaní rozhodnutia žalovaného (úradu práce), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru či o formalizme ochrany jej práv zo strany súdov. Podstata argumentácie sťažovateľky je však aj v tejto časti sťažnosti namierená predovšetkým proti hmotnoprávnej úprave zákona č. 312/2001 Z. z., podľa ktorej sa postupovalo v prípade sťažovateľky. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na článok 9 odôvodnenia tohto uznesenia, podľa ktorého sťažovateľka nie je oprávnená na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, pretože nepatrí do okruhu osôb oprávnených na podanie takého návrhu podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) až f) ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd však s záujme zachovania materiálnej ochrany práv sťažovateľky preskúmal rozsudok najvyššieho súdu z 24. mája 2012, ako aj napadnuté konanie najvyššieho súdu, ktoré mu predchádzalo z hľadiska možného porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 a čl. 37 ods. 3 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Vychádzajúc z takto vymedzenej právomoci ústavného súdu bolo jeho úlohou posúdiť, či rozsudkom najvyššieho súdu z 24. mája 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu z 12. januára 2012, prípadne postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní mohlo dôjsť k takému zásahu do práv sťažovateľky. V odôvodnení napadnutého

rozsudku po prepise dôvodov rozsudku krajského súdu, opise dôvodov odvolania sťažovateľky a vyjadrenia žalovaného najvyšší súd popísal skutkový stav vo veci sťažovateľky. Najvyšší súd skutkový stav zistil zo súdneho spisu, ako aj administratívneho spisu žalovaného a následne sa podrobne zaoberal jednotlivými námietkami sťažovateľky. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval príslušné ustanovenia zákona č. 312/2001 Z. z., ktoré sa aplikovali v prípade sťažovateľky. Následne sa korektne vysporiadal s argumentáciu sťažovateľky, ktorá namietala ako nedostatok právnej úpravy fakt, že ako odvolací orgán v jej veci rozhodovala vedúca úradu (na základe stanoviska odvolacej komisie), ktorá rozhodovala aj ako prvostupňový orgán. Najvyšší súd preskúmal rozsudok krajského súdu z 12. januára 2012 aj z hľadiska námietok sťažovateľky, ktoré uplatnila v odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného o skončení jej štátnozamestnaneckého pomeru a v doplnení žaloby z 12. júla 2007. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok najvyššieho súdu z 24. mája 2012 vrátane jeho postupu v napadnutom konaní bol v intenciách nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 187/2011 z 28. júla 2011.

14. Ústavný súd preto hodnotí rozsudok najvyššieho súdu z 24. mája 2012 ako dôkladne a kvalifikovane odôvodnený. Záver najvyššieho súdu o správnosti rozsudku krajského súdu z 12. januára 2012, ktorým bola žaloba sťažovateľky zamietnutá nemožno rozhodne považovať za svojvoľný, resp. zjavne neodôvodnený. Najvyšší súd preto rozsudkom z 24. mája 2012, prípadne postupom v napadnutom konaní, nemohol porušiť základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny a ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich

účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyššieho súdu takéto nedostatky rozhodne nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

15. Obdobne ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľky aj v časti namietaného porušenia základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 37 ods. 3 listiny a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru.

Sťažovateľka sťažnosť v tejto časti vôbec bližšie neodôvodňuje a ústavný súd z popísaného priebehu konania nezistil nič, z čoho by bolo možné usúdiť, že by najvyšší súd v napadnutom konaní pristupoval k sťažovateľke ako účastníkovi odvolacieho konania diskriminačne v porovnaní s prístupom k žalovanému.

Rovnako ústavný súd nezistil porušenie práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru. Krajský súd rozsudkom z 12. januára 2012 žalobu sťažovateľky zamietol, proti ktorému sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom z 24. mája 2012, ktorým rozsudok krajského súdu potvrdil. O odvolaní sťažovateľky tak bolo rozhodnuté príslušným súdom, urýchlene a nepochybne kvalifikovane, ako už bolo konštatované v bode 14 odôvodnenia tohto uznesenia.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

16. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti v celom rozsahu, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012